

ugyhogy most már csak egy cigány van szó-
késben.

Az egyik cigányt Felsőközponton, a csengelei erdő közelében Sisák lovasrendőr fogta el. Sisák az erdő szélén poroszkált, amikor hirtelen megpillantotta a cigányt. *Sisák azonnal lekopta fegyverét és lőtt, majd a következő pillanatban leugrott a lováról és elfogta a menekülő cigányt.*

Egy másik cigányt Kiskunmajsán a csendőrök fogták el. *Ez a cigány súlyos láblövést kapott. Délután négy órakor a csengelei erdő fölött a felfegyverkezett lakosság ismét elfogott két cigányt, míg a harmadik társuk titokzatosan eltűnt az akkor már felfejlődött rendőrök sorai elől.*

A szegedi rendőrség a katonaság segítségével kedden délután

kétszer is átkutatta a csengelei erdőt,

de eredményt nem tudott elérni.

A cigányokat a katonák bevitték Kiskunmajsára. Este hat órakor már

négy cigány volt a kiskunmajsai csendőrség őrizetében.

Az elfogott cigányokért dr. Papp Menyhért rendőrkapitány este hat órakor Csengeléről kocsin átment Kiskunmajsára. A letartóztatott cigányokkal azonban Szegedre a legjobb esetben csak reggelre érkeznek meg a délelőti órák.

Sipos rendőrfelügyelő elbeszélése szerint Kiskunmajsán a cigányok és a csendőrök között

formális harc

fejlődött ki. A csendőrök többszáz lövést adtak le a cigányokra, akik szintén viszonyozták a tüzelést, de közben állandóan hátráltak. Csengelén az egyik gazda szembetalálkozott az utolsó menekülő cigánnyal, aki azonban revolveréből több lövést leadott a vasvillával felfegyverkezett emberre és azután eltűnt az erdőben.

A csengelei erdőt jelenleg a felsőtanyai rendőrség és a katonaság tartja megszállva és így minden remény meg van arra, hogy az utolsó menekülő cigány is kézrekerül.

Almássy Endre beretvával átvágta nyakát és kedden délután meghalt

(A Délmagyarország munkatársától.) Almássy Endre, a Nemzeti Színház művésze, aki szombat este óta hazulról eltűnt, — hétfőn, amikor pedig már mindenütt keresték, szobát bérelt egy budai szállodában s ott az éjszaka folyamán borotvával elvágta a torkát.

Tragédiája talán nem is hathat olyan nagy erővel a szenzációkhoz amugy is eléggé hozzá szokott fővárosban, mint Szegeden, ahol férfikorának legszebb éveit, színészi dicsőségének és sikereinek teljességét élte.

Régi magyar családból származott s neki is meg kellett küzdenie a familiája elfogultságával, amiért a színi pályára lépett. Az a szép íram azonban, amelyet aránylag gyorsan befutott, kibékítette a békétlenkedőket. Kövesi Albert volt az első direktora, a legmegértőbb pártolója, korán megbízta a maga helyettesítésével. Tőle tanulta meg a pálya szeretetét, a kötelességtudást, a pontosságot. Mert mondhatni rá akármit — végtére ember volt ő is, hogyan lehetett volna mentes a hibáktól, — de soha senki nem vitathatta el, hogy ritka talentumu színész, aki már évekkel előbb, hogy a Nemzeti Színház tagja lett, messzire kinőtt a vidéki színpad kereteiből.

Hogy itt maradt mégis és szinte azt mondhatjuk, hogy Szegeden nemesedett meg a művészete, bontakozott ki a legteljesebben, — az nekünk volt jó, mert a legtökéletesebb drámai előadásokhoz jutottunk az ő és még feledhetetlen sok pályatársa révén. Akik szintén értékei ma a magyar színezetnek.

Szegeden vette feleségül gazdájának, Makó Lajos színigazgatónak leányát. Makó nem nevelte színpadra a leányát, egy kissé vonakodott is a frigytól, de a fiatalok ragaszkodása leküzdötte az ellenállást. Almássy Endrének, immár a vejének, egyre nagyobb hatáskört adott, azonban csak hatáskört, fizetést nem.

— Mennyit dolgozik ez az Endre, mondták néha a magyar színezet klasszikusának.

— Hiszen a családomhoz tartozik, a kötelesség! — felelte Makó.

Azán ő is meghalt, sok keserűséggel a szívében, a bérlet hátralevő esztendőjére özvegye lett a direktor s Almássy a művezető. Ez az év volt a legteljesebb próbatétele, mert utána szinte felajánlották neki a színházat. Ő lett az igazgató.

Nem akarunk most részletesen belebocsátkozni a multba, nem ismertetjük azt a sok mindent, amiből hatalmas könyv kerekednék ki, — csupán meghalottan emlékezünk erre a szegény emberre, aki mindenkivel igyekezett az életben jót tenni s aki csak magamagához volt kegyetlen.

Kevesen szerették úgy az életet, mint Almássy Endre s nem volt még Szegeden színész, akit annyira magába fogadott volna a

társadalom, mint őt. Almássy Endre otthon volt a regattában, a kaszinóban, multság nem eshetett meg nélküle. Tizennyolc öszén még a politikába is beleártotta magát, mozgalmas idők voltak azok, sok új egyéniséget vetettek felszínre, — hogyan maradhatott volna távol ő, akit amugy is mindig izgatott a politika s aki született szónok volt a színpadon kívül is.

Soha tökéletesebb, azt lehetne mondani, hogy szenvedélyesebb, házigazdát, mint amilyen ő volt. Boldog, ha vendéget fogadhat, sose maradojn idegenek nélkül az asztala. Vasárnaponként pedig a társulatának két-két tagja a vendég. Az egyik vezérszereplő mindig, a másik kardalos. Agyontömné mindenél azt, aki belép a küszöbén, — a vendéglátás nagy magyar eszményét száz tulzással, lelkeséggel valósítja meg.

Csupa ötlet, vidámság s ragad a jókedve másokra is, mindenkire. Egy pillanatig sem hanyagolja el azért a színházait. Ott van egész nap, mindent lát, mindenben intézkedik, az előadásokat pedig ő nézi a legkritikusabb szemmel.

Hányszor mondta e sorok írójának.

— Jaj, de kikapna Almássy Endre, ha én írnám reggelre a kritikát!

Reggelre dicséretet kapott az előadás az egész vonalon.

— Ugy látszik, jegyezte meg, én mégis csak szigorubb vagyok.

Utána igyekezett még tökéletesebbé tenni az előadásokat.

Minden fellépte eseményszámba ment és zsufolt házat jelentett. Voltaképpen szerelmés színész volt, néha hős, a legteljesebb sikereket mégis azokban a szerepekben aratta, ahol a nyers erőt kellett ábrázolni. A frakk nem volt az eleme, habár az Ördögét a fővárosi kritika is feltűnő melegséggel méltányolta. Amikor most futólag végiggondoljuk a műsorát, toronymagasan emelkedik ki közülök néhány szerepe. Papillon, a kőfaragó volt az egyik, egy mesterlegényből lett milliomas, Fényes Samunak Csöppségében — ebben a legjobb magyar vígjátékban — az elvidékesedett magyar ur, Ambró, a másik. De talán ezeknél is tökéletesebb volt a Sasfiók Flambojában. Azt a haldoklási jelenetet nem lehet elfelejteni s ahogy ezeket a sorokat írjuk, nem tudunk szabadulni a halálhörgés emléktől, amelyet megismételt élete legkomolyabb tragédiájában is, a keddre virradó hajnalon a szálloda szobájában.

Jóbarátjai már régebben féltették, sok év előtt, hogy katasztrófával végzi egyszer. Volt egy rémes szenvedélye, a legnagyobb, a legirtózatossabb, amely elpusztította már ennek az országnak a jelentékeny részét és gyógyít-
hatlan: a kártya.

tatlan: a kártya.

Igaza van azoknak, akik kártyás emberben nem biznak, mert ez a szenvedély homályosítja el a legjobban az akaratot, szinte az értelmet is. Szegeden azonban a vagyoni körülményeinek megfelelően játszott, itt csak elvétele voltak és vannak a normálisnál nagyobb differenciák. Végtére alapjában véve kisváros vagyunk, nyomban tudja mindenki, hogy mit csinált tegnap a másik ember s közfunkcionáriusoknak nem lehetnek olyan kártyacsatái, hogy többet veszítsen, vagy akár nyerjen egy este, mint amennyi az egész havi fizetése.

Almássy Endrében is akkor nyitott ki a maga teljességében a szenvedély, amikor véget ért a szinidirektorsága és a fővárosba került a Nemzeti Színházhoz. A volt ruhatárból jelmezkölcsönző intézetet nyitott, azután hogy ne szippantotta volna fel őt, a szenvedélyes kártyást, is az a sok bünbarlang, amelyeket özvegyek és árvák átka kísér!

Jöttek a legendás hírek, amik a legtöbbszor nem is voltak legendák, mert — most az egyszer, hiszen eddig mindig vesztett, — melléje állt a szerencse. Volt talán már három hatalmas bérháza, készpénze, telke, részvénye, meg is ígérte számtalanszor, hogy nem kísérti többet a végzetet, — visszavonul.

Nem birta ki. Talán nem is a nyereségvágy zavarta, mint inkább a mámor, amit a játék nyújt s összemérte erejét a leghíresebb, a leghírhedtebb játékosokkal, amire minden eluszt megint, amit szerzett. Milliárdos lenne, ha meg tudta volna magát fékezni, — de képtelen volt rá. Akit hatalmába ejt a kártya ördöge, annak nincs többé apa, anya, feleség, gyerek, nincs semmi, csak a kártya.

Hozzá még hiányzott belőle az a nyugalom, amely ennek a hazardpályának a fejedelmét jellemzi. Szegény Almássy izgatottan, idegesen, sok beszéddel kártyázott s ahogy műnyelven mondják, neki a hasába látott mindenki. Ez a hatalmas színész itt kiesett a szerepéből, ami végtére szintén azt bizonyítja, hogy neki a kártyázás nem szerep volt, hanem fátum, vérjáték, ebben kellett elpusztulnia. Régóta a fizetéséből él, vagyona vergődni többé nem tudott. Aki pedig azzal ül le a zöld asztal mellé, hogy nyerni akar, az ott hagyja az utolsó ingét is. Almássy az életét hagyta ott.

Mint tegnap már jelentettük, a Nemzeti Színház Nyugdíjintézete — amelynek pénztárosa volt — az eltűnés hírére rovincsolást rendelt el. A kétségtelenül megállapított hiányok miatt bűnvádi feljelentést tettek ellene, bár ekkor már kiderült, hogy a szállodában borotvával elvágta nyakát. A rendőri nyomozás során azután megállapították, hogy Almássy Endre nagy veszteségeit leginkább bankkölcsönökkel fedezte. Eszméletlenül viték be a Rókus-kórházba, ahol meghalt anélkül, hogy egy pillanatra is magához tért volna.

Iskola- és aktatáskák

marhabőrből legolcsóbban, legjobb kivitelben

Wambach bőrdőnsnél 83
Kelemen ucca 2.

BRISTOL-SZÁLLÓ

BUDAPEST.

Ujonnan berendezett szép éttermek.

Kisebb-nagyobb termek.

Modern berendezésű szállodai szobák.

Hideg és melegvízvezeték.

Telefon és rádió minden szobában

Bár.

242

Cigányzene.

Budweisi Cserépkályhák

különbféle szín- és méretben kaphatók

LANDESBERG cementárugyárában SZEGED

Az összes építkezési anyagok legjobb beszerzési forrása.